

**ЛЕТЯЩИЯТ КОРАБ
УКРАИНСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Имало някога един селянин. Живял той с жена си в любов и съгласие. Те си имали синче Коля. Майката на Коля заболяла от някаква болест и изведнъж умряла. Мъжът потъгувал за жена си, но сетне разбрал, че мъчно ще я кара без жена. Намерил си невеста и пак се оженил.

Отначало живели много задружно. Младата жена обичала Коля като свой син. Но като минали година-две, жената нещо се променила. Започнала да измъчва много Коля... Карала го да върши всякакви работи и толкова зле се отнасяла с него, че мъничкият Коля оставал без сили. Тъй доживял той криво-ляво до петнадесетата си година.

Веднъж злата мащеха сложила в торбичката му сухи корички и го пратила в гората да сече дърва. Той трябвало да извърви не по-малко от десет версти — гората била много далеко. Вървял, вървял бедният Коля и много се натъжил. От очите му потекли горчиви сълзи. И изведнъж видял, че пред него върви беловлас старец. Коля настигнал този старец и му рекъл:

— Добра стига, дядо!

А старецът отвърнал:

— Да си жив и здрав, момко, къде отиваш?

— Отивам, дядо, да сека дърва в гората.

— Ти май че плачеш за нещо?

— Имаш право, дядо, плача. Животът ми е страшно тежък. Нямам си аз родна майка, а имам мащеха. Все ме блъска да работя, а ме храни много лошо. Тръгнал съм почти гладен.

Тогава старецът рекъл:

— Хайде момко, да седнем да похапнем. Нямах ли поне корички хляб?

Момчето седнало на един пън. Седнал и старецът. Тогава момчето казало:

— Ти, дядо, надали ще ядеш моя хляб, много е сух.

Старецът рекъл:

— А как ти е името, момче?

— Името ми е Коля.

— Хайде, Коля, извади твоя хляб, дай да хапнем.

Коля пхнал ръката си в торбичката и изведнъж напипал голям, бял, мек хляб. Извадил го и не вярвал на очите си. Знаел, че там имало само сухи корички.

А старецът му казал:

— Видя ли, Коля, какъв хубав хляб имаш! А ти казваш: лош, не го бива.

Коля не знаел какво да отговори. А старецът пак рекъл:

— Яж, Коля, колкото искаш.

Почнал да яде Коля с охота, а като се нахранил, погледнал в торбичката, а там имало друг хляб за запас.

Тогава старецът му рекъл:

— Слушай, Коля, щом като наистина живееш толкова лошо, аз ще те науча какво да правиш. Не отивай да сечеш.

Ловецът на драго сърце се качил в летящия кораб и те полетели по-нататък.

Летят и гледат: един селянин скача на един крак, а другият вързан за ухото си. Коля го запитал:

— Селяче, защо скачаш на един крак, а другия си вързал за ухото си?

А селянинът му отговорил:

— Ако отвържа този си крак, с пет разкрача ще прескоча цялата земя.

— Сядай при нас, селяче — рекъл Коля.

— Да седна, защо да не седна.

И селянинът на драго сърце се качил в летящия кораб — и те полетели. Полетели те по-нататък и какво да видят: езеро, а по брега на това езеро ходи селянин и търси нещо. Коля долетял до него и го запитал:

— Защо ходиш, селяко? Какво търсиш?

Тогава селянинът отвърнал:

— Абе, искаше ми се набързо да сръбна вода, но не мога да си намеря.

— Че как тъй да не можеш. Ами че в краката ти има цяло езеро.

— Аз туй езеро на три глътки ще го изпия. Не ми стига.

Коля му рекъл:

— Сядай при мене, селяко!

Седнали те и тръгнали по-нататък.

Летят и виждат: един селянин върви към гората и носи на гръб вързоп дърва. Коля долетял до него и го запитал:

— Селяко, защо мъкнеш тези дърва? Там, в гората, дърва, колкото щеш.

А селянинът му отвърнал:

— Тези дърва не са какви да е, тези-дърва са чудотворни. Щом някой ме обиди, аз ги разхвърлям и мигом се появява непобедима войска — пехота, артилерия, кавалерия.

— Сядай с нас, селяче! — рекъл Коля.

И този селянин на драго сърце се качил на летящия кораб.

Продължили по-нататък. Гледат — един селянин върви към селото и носи на гръб снопче слама. Коля запитал селянина:

— Защо си помъкнал тази слама към селото? Там има цели коли слама.

А селянинът отвърнал:

— Аз не мога да се разделя от тази слама тя не е каква да е. Ако попаднеш в нажежена печка или на друго напалено място, достатъчно е да разстелеш тази слама под краката си. Колкото и нажежена да е печката, тозчас ще изстине, дори ще се покрие със скреж.

Тогава Коля рекъл:

— Сядай при нас, селяко!

Селянинът на драго сърце се качил и те тръгнали по-нататък. Летели, летели и долетели в богатото царство. А царят на това царство имал единствена дъщеря, голяма хубавица. Щом Коля пристигнал там, в царството узнали, че е дошъл човек, който има летящ кораб. Целият град се любувал на този летящ кораб. А най-много му се любувала царската дъщеря. И тя поискала да завладее кораба.

Започнала да кани Коля в двореца започнала заедно с баща си да го гощава като царски син. А сетне го замолила да я разходи с летящия кораб над града. Но Коля и рекъл тъй:

— Аз мога да разходя с моя кораб само оная хубавица, която ще ми стане жена!

Царската дъщеря повикала баща си и му рекла:

Татко, аз искам да се разходя на летящия кораб, каквото и да стане. Но този млад човек ми каза, че за никакви пари няма да разходи никаква хубавица, ако тя не стане негова жена. Какво да правим сега?

И царят, и царската дъщеря, почнали да се съветват как да завладеят кораба. Царската дъщеря решила да излъже Коля, че ще

стане негова невеста, а сетне някак да му отнеме кораба и да го затрие от лицето на земята.

Почнали да гощават Коля, но той не бил прост: веднага поискал царят и дъщеря му да нагостят всичките му хора от кораба. Тогава царят заповядал на слугите си да донесат четиридесет хляба, да търкулнат бъчва с четиридесет ведра вино. И рекъл:

— Аз имам такъв обичай: когато някой прати сватове за дъщеря ми, сватове трябва да изядат четиридесет хляба и да изпият бъчва с четиридесет ведра вино.

Николай се размислил и искал вече да литне назад. Но тогава селянинът, който ходел край езерото и търсел вода и селянинът хлябовете насърчил, Николай. Те му казали:

— Абе ти, Коля забрави ли, че ние сме тук? Тази работа никак не ни плаши. Сядай, хайде да ядем, ние ти помагаме.

Седнали те с Коля и селянинът с торбата, който дирел хляб, почнал толкова бързо да лапа самун след самун, че едва смогвали да ги преброят. А селянинът, който ходел край езерото и търсел вода почнал така да гълта чаша след чаша, че едва смогвали да ги преброят. И за някакви си два-три часа омели всичкия хляб и всичкото вино, а Пийчо и Лакомийчо, дори искали още — не се наяли, не се напили.

Зачудил се царят. За пръв път виждал такива-сватове. А Коля седнал до царската дъщеря и почнал да я подканя по-бързо да се приготви за венчило. Но царската дъщеря му отвърнала:

— Аз съм готова да ида под венчило. Но преди това ти трябва да идеш през девет царства в десето и да ми донесеш оттам венчалния пръстен. Ако за три часа не ми дадеш този пръстен, аз никога няма да стана твоя жена.

Николай отново се натъжил и не знаел какво да прави.

Дълго трябвало да върви, за да иде през девет царства в десетото, а на всичко отгоре за три часа да се върне. Но тогава до него се приближил селянинът, който връзвал крака си за ухото, и рекъл:

— Защо си се смърлушил, Коля? За мене това е много лека задача. Аз ще ти донеса този пръстен не за три, а за два часа.

Погледнали часовника — било пладне. Бързоход отвързал крака от ухото си и тутакси тръгнал за десетото царство.

Направил пет крачки и се озовал в царството, където бил златният венчален пръстен. Взел този пръстен и си тръгнал назад.

Поотдалечил се от царството и намислил да си почине. Легнал под един широк сенчест дъб и заспал дълбоко.

Минали вече два и половина часа, а Бързоход още не се виждал. Тогава Николай се изплашил. Почна; да тича и не знае; какво да прави. Погледнал часовника, а стрелката, сякаш нарочно, бързо вървяла по циферблата.

Изведнъж се появил селянинът, който суша; какво става по света. Той се приближил до Коля и му казан:

— Какво ти е, Коля?

— Абе — рекъл Коля, — Бързоход щеше да се върне при мене след два часа, даже и па-рано. Скоро ще минат вече три часа, а Бързоход още не се вижда.

Тогава селянинът изтърчал на улицата, допрял ухото си до земята, послушал и рекъл:

— Гледай го ти него, бездарника! Той спи някъде! Много хубаво чувам.

И той повикал ловеца, който целел мухата върху камбанарията на „Иван Велики“. Ловецът се затекъл на балкона и почнал да се взира в далечината. Грабнал пушката си и гръмнал право в дъба, под които спя. Бързоход. Куршумът откършил клон от дъба, този клон ударил Бързоход, той скочил и извикал:

— Майчице, трябва да съм се успал!

Направил пет крачки и веднага се намерил пред Коля със златния пръстен.

Коля взел този пръстен, отишъл при годеницата си и рекъл:

— Вземи пръстена, на мене обречена годеницо! Донесох го тъкмо навреме.

Царската дъщеря и царят видели, че не могат да надхитрят годеника. Но хитрата годеница намислила друго и казала на Коля:

— Скъпи Коля! Преди да отидеш под венчило, трябва да се изкъпеш в банята.

Тя заповядала на слугите да затоплят желязната баня, като изгорят в нея една кола дърва. Банята се нажежила като пламък. Щом приготвила банята, княгинята казала на Коля:

— Хайде, Коля, да идем в банята.

И Коля, който не подозирал нищо, тръгнал.

Но селянинът със сламата също не бил глупав и тръгнал след тях. Щом се приближили до банята, царската дъщеря отворила вратата и бутнала там Коля. Видяна селянина и бутнала и него. Сетне тръшнала вратата и си помислила: нейният годеник и селянинът ще изгорят в нажежената баня! Но селянинът бързо разстлал своето снопче слама пред огъня. Разпръснал го по всички кътчета на банята, така че банята веднага започнала да изстива и дори леко се покрила със скреж.

Като минали два часа, царската дъщеря и царят изпратили слугите и им рекли:

— Тичайте по-скоро там. Навярно от царския годеник и неговия селянин са останали само въглени.

Но когато слугите отишли и отворили банята, Коля и селянинът почнали да им крещат:

— Защо ни пратихте в такава студена баня? Съвсем измръзнахме тука!

Втурнали се слугите при царя и му разказали това чудо: годеникът и селянинът съвсем измръзнали в нажежената баня.

Зачудили се царят и дъщеря му и почнали да мислят какво да направят с омразния годеник? И решили да обкръжат Коля с войска, да го вземат в плен, да го хвърлят в тъмницата и да го уморят от глад. Сетне да завладеят неговия летящ кораб.

Дигнали на крак цялата войска, войниците потеглили в бойни колони срещу Коня и неговите хора. Коля никога не бил ходил на война, много се изплашил и започнал да мисли как по-скоро да оттегли кораба си от това омразно царство. Но селянинът с чудотворните дърва веднага насърчил Коля и рекъл:

— Коля, ти защо се изплаши? За нас тая царска вобска никак не е опасна.

Тръснал той дърветата от раменете си и започнал да хвърля цепениците на разни страни. Тогава отвсякъде се появили непобедими войски: и пехота, и кавалерия, и артилерия. Наредили се те в бойни редици — чакат заповед от Коля да започнат войната. Щом Коля дал сигнал, тази несъкрусима войска потеглила и тутакси отблъснала царската войска. Взели в плен царя, вързали го и го пратили в същата баня, където искали да изгорят Коля. А Коля се приближил до царкинята и рекъл:

Е, мила, какво искаш? Или се съгласявай да се махнеш от това царство, или ще те хвърлим при твоя баща в студената баня, където ще умреш.

Княгинята паднала на колене пред Коля и почнала да го моли да и прости, задето постъпила така с него. Заклела се, че никога вече няма да му се противи. И все се молела да я вземе за жена.

Но Коля не се оженил за нея, а я изгонил от царството заедно с царя. Той освободил целия народ от царското иго. И от него време в това царство никакъв цар не е имало.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.